

«Υπήρξεν εποχή, κατά την οποίαν είχε αναστατώσει την πρωτεύουσαν ένας... άνυπακούτος διαρρηχτής ! Το 'Αλεκάκι ! Λέγονταν άνυπακούτος, διότι το 'Αλεκάκι δεν υπήρξε πράγματι ποτέ. Άπλούστατα ή 'Αστυνομία άφ' ενός και αϊ έφημερίδες: άφ' έτέρου—θύματα της πρώτης—άπέδιδαν συστηματικώς πάσαν διάρρηξιν, την οποίαν διέπραττον άγνωστοι, εις τ' 'Αλεκάκι, φανταστικόν πρόσωπον, εις τ' όποίον είχαν δώσει και όνομα. 'Η διαφήμις ενός μη ύπάρχοντος «διαρρηχτού» διαρρηχτού συνέφερε την 'Αστυνομίαν 'Αθηναίαν, διά τούς έξης σοβαρούς λόγους :

Άφ' ενός διότι επίστευτο έτσι, τίς κλοπές δεν τας διέπραττον σμήνη άγνώστων, κατακλύσαντα την πρωτεύουσαν, πράγμα πού θα έδιχε την 'Αστυνομίαν, άλλα εις και μόνοις και άφ' έτέρου διότι ό εις αυτός παρίστατο διμύσιος, μυζαλοφυής εις τ' είδός του φοβερός και τρομερός, άρα και άσύλληπτος.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐφορτῶθησαν τότε εἰς τὸ φανταστικὸν 'Αλεκάκι διαρρηξεις ἐπὶ διαρρηξεων, ὑπὸ διαφόρων νυκτοκλεπτῶν διαπραχθεῖσαι. Ἐγινε δὲ ἐκ μέρους τοῦ τύπου τόσος θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ ἀνύπαρκτον αὐτὸ 'Αλεκάκι, ὥστε εἰς τὸ τέλος ἐπαφρονεῖ τὸ ὄνομα τοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ λωποδύται καὶ νυκτοκλέπται, ἀφ' ἑνὸς διὰ νὰ περιπαίξουν τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ νὰ καλύψουν τὴν ἐνοχλὴν των, ἀποδίδοντες τὰς πράξεις των εἰς τρίτον, διότι ἐπίστευαν καὶ αὐτοὶ, κατὰ τὸ πλείστον, οὐ τὸ 'Αλεκάκι ὑπῆρχε.

Τοιοῦτοτρόπως μίαν πρωτὴν ἡ ἀστυνομία εὗρεν ἐπὶ τῆς θύρας καταστήματος, διαρρηχθέντος τὴν νύκτα, παρὰ τὴν Καπνικαράαν, τὴν έξης φράσιν διὰ κιμωλίας γραφεῖσαν :

«Γιὰ σου Γαλιγιάλη !»

Τὸ Α λ ε κ ά κ ι

Οἱ διαρρηχταί, λεηλατήσαντες τὸ κατάστημα, ἔγραψαν πρὶν ἀπέλθουν τ' ἀνωτέρω, εἰρωνευόμενοι τὸν τότε ἐνομοτάχην κ. Γαλιγιάλην ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου προσπαθοῦντες νὰ «μετρώσουν τὸν τορδὸ», ὥστε ν' ἀποδοθῇ ἡ κλοπὴ εἰς τὸ περιόνυμον ἀλλὰ καὶ ἀνύπαρκτον 'Αλεκάκι.

Τὸ φανταστικὸν ὅμως αὐτὸ 'Αλεκάκι, τὸ ὁποῖον ἀρχικῶς ἡ ἀστυνομία, διὰ νὰ δικαιολογῇ τὰς ἀποτυχίας της, ἤρχισεν ἐν τέλει νὰ τῆς γίνεταί ἐφίλητος. 'Ο τύπος ἡσχολεῖτο μὲ αὐτό. 'Η κοινωνία εἶχεν ἐξαναστεῖ. Διὰ τὴν δὲν συναλαμβάνοντο; 'Ητο εἶδος κατεπὶν Φαντομά ; Τὶ ἔπρατον ἡ ἀστυνομία ; Πῶς ἐνεργούσε ; Γιατί ἀπετύχχανε διαρκῶς :

— Πρὸ τῆς κατακραυγῆς αὐτῆς, ἡ ἀστυνομία ἀπεφάνισε νὰ παρουσιάσῃ ὡς 'Αλεκάκι τὸν πρῶτον λωποδύτην πού θὰ συνελάμβανεν. Ἔτσι δὲ θὰ ἐνεφανίζετο θεριαμβούσα...

Πράγματι μίαν ἡμέραν ἐπληροφόρηθημεν ὅτι, τὸ περίφημον 'Αλεκάκι συνελήφθη καὶ κρατεῖται εἰς τὰς φυλακὰς Παραρηγμάτων ὡς ἔχον δοσοληψίας καὶ μὲ τὸν στρατόν. 'Ελαί αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὴν εἰδήσιν. Ἐγινε θόρυβος. 'Η ἀστυνομία ἐκόμπαζε ! Συνελήφθη δ' ἀσύλληπτος, δὲν ἦτο παῖς—γέλασε.

Ὑμνεῖτο εἰσέτι ἡ ἀστυνομία διὰ τὸ κατόρθωμά της, ὅταν μετέβην εἰς τὰς φυλακὰς Παραρηγμάτων νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν τρομερὸν διαρρηχτήν. 'Οποῖάδω; ἀποροῦντες ! Ἐβρέθην πρὸ ἑνὸς ἡλιθίου μικρολωποδύτου, τῶς μπακαλόγατου, ἀνικάνου νὰ κλέψῃ καὶ ἕνα κουτί σαγάρων.

— Σὺ εἶσαι τὸ 'Αλεκάκι ;

— Ποιὸ 'Αλεκάκι ἀδελφέ ; Ἐμένα μὲ λένε έτσι ;

Καὶ εἶχε δίκαιον ὁ δυστυχής. Δὲν ἦτο αὐτὸς τὸ 'Αλεκάκι, διότι 'Αλεκάκι οὐδέποτε ὑπῆρξε. Πάντως ὅμως ἡ 'Αστυνομία ἐξελώθη. Ἐκυκλοφόρησεν ἕνα ψέμμα, τὸ ὁποῖον κατέληξε τέλος εἰς βάρος της καὶ εἶπεν ἄλλο ἕνα διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς κατακραυγῆς, καὶ τὸ ἐπέτυχεν...

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η δολοφονία τῆς Μπόθα.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Κατὰ παράκλησιν καὶ σύστασιν τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἑλλήνων, ὁρίσαμεν δι' αὐτοὺς τὴν συνδρομὴν τοῦ «Μπουκέτου», ἀδιαφόρως καὶ ἀνεπηρέτως τόπου, ἀπὸ 1ης Αὐγούστου εἰς ὄραμα. 120 ἐτησίως.

Καὶ πόρα ὡς φροντισίον ἐν τῷ ἐξωτερικῷ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ εἰς τὸ «Μπουκέτο», καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι νὰ συστήσῃν εἰς τοὺς ξενιτευμένους συγγενεῖς καὶ φίλους των νὰ ἐγγραφοῦν εἰς αὐτὸ συνδρομηταί.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ δνειρο

Σ' ἐσφίξα στήν ἀγκαλιά μου, ὦ γλυκεῖά μου ἐρωμένη ! Καὶ γεύθηκα ἀπ' τὰ χεῖλιά σου τὸν καρπὸ τῶν θερμῶν σου φιλιῶν. Τὸ κεφάλι μου ἀναπαύθηκε στὰ στήθη σου, τὰ λευκὰ σὰν τὸ γάλα. Μὲ τὰ εὐστοφά σου δάχτυλα διώρθωσες τὰ μαλλιά μου, κ' ἡ χειρονομίαις ἐκείναις, πού ἔκανες, ἔδιναν στὴ σάρκα μου ἀνατριχίλες.

Σὲ εἶχα. κ' ἦσουν ὅλη δικιά μου, ὦ θεϊκιά μου ἐσύ !

Κι' ὡς τόσο...

Κι' ὡς τόσο... ὦ καλή μου, ἡ εὐτυχία μου δὲν πραγματοποιήσῃ καθόλου τ' ὄνειρό μου.

Νὰ γιατί δὲν εἶμαι εὐτυχής !

Συχώρεσε τ' ὄνειρό μου πούχε πολὺ ἡδυσθαίνα.

Μόνος μαζί σου

Τέλος, εἶμαι μόνος μαζί σου, ὦ λατρεμένη μου !

Γιὰ μιὰ στιγμή, μακριὰ ἀπὸ μᾶς κάθε λύπη.

Ἄς παραδοθῶμε ὅλοι, ὦ γλυκεῖά μου, στὴν εὐτυχία τῆς ὥρας αὐτῆς πού μᾶς ἐνώνει. Ἄς τὴν ἐπωφεληθῶμε γιατί γρήγορα φεύγει, κι' ἀλλοίμονο ! τίποτα δὲν ξαναφέρει πίσω τὴν ὥρα τῆς ἀγάπης, τὴν ὥρα τὴν γλυκεῖα, πού ἀχτινοβολεῖ καὶ ὕστερα χάνεται γιὰ πάντα.

Ἀγία, λιγερὴ ὑστέρα ! Μίδυσέ με ; μὲ τὸ ποτήρι σου πού ξεχειλάει ἀπὸ μέλι. Κρύψε ἀπὸ τὰ μάτια μας τὴ γῆ, καὶ κάνε νὰ κατέβῃ στὴν καρδιά μας ὁ οὐρανός.

Ἀνυπομονητία

Περόσαμε ἀλάκαρες νύχτες, ὀλομόναχοι, δίχως κανέναν ἄλλο τρίτο, παρὰ μόνον τὴν εὐτυχία μας κι' ἡ εὐτυχία μας ἔκλεινε τὰ βλέφαρα τῶν ἐχθρῶν μας.

Εἴμαστε σὰ δύο μουσικά, θαμμένα στοὺς κόλπους τῶν σκοταδίων, ὅπου κρυβόμαστε ὡς τὴν στιγμή πού ἡ γλῶσσα τῆς αὐγῆς μᾶς ἀπειλοῦσε νὰ μᾶς μαρτυρήσῃ.

Γιατί, λοιπόν ν' ἀπορῶ πού κυνηγοῦμαι ἀπ' τὴν ἀνάμνησιν τῶν γλυκῶν ἐκείνων ὥρων, καὶ πού ἡ ὑπομονή μου δὲν συγκατείνεται ὅσο κι' ἂν τὸ λογικὸν μου μοῦ ἐπιβάλλει νὰ τὴ συγκατείνω ;

Ἐλα...

Ἐλα ! Ἀνακούφισε τὸν πόνο μου, σπλαχνίσου τὸ φλογερὸ μου πόθο γιὰ σένα. Δός μου τὰ χεῖλιά σου νὰ ρουπῶ με ἀπληστία τὸ γλυκὸ φαρμάκι τῆς Ἀγάπης.

Πρόσφερε τὰ τόσο ἀπαλὰ στηθάκια σου στὸ κουρασμένο μου κεφάλι. Δός μου τὸ κορμάκι σου, τὸ παιδί λευκὸ κι' ἀπὸ τὸ χιόνι. Δός μου τὸ χεράκι σου πού σπέρνει στὸ κορμί μου ἀνατριχίλες. Δός μου ὅλα τὰ χάδια πού ἔχεις καὶ πού με μεθάνε τόσο, ὥστε νὰ πέφτω ἄμεσως ; σ' ἀναισθησία. Δός μου τῆς ματιές σου.

— Τὶ γλύκα νὰ γέγων ἀπάνω ἀπὸ τὰ χεῖλιά σου, ἀπάνω ἀπὸ τὰ μάτια σου κι' ἀπὸ τὸ λαιμό σου. ἀπάνω ἀπ' τὰ στηθάκια σου ! Τὶ γλύκα νὰ σέ χαϊδεύω, νὰ σ' ἀγγίζω τρυφερά !

Ἄν μ' ἀγαπᾷς, ἔλα μες στὴν ἀγκαλιά μου, ἀπάνω στὴν καρδιά μου, ὅπως σέ ποθῶ.

Γιὰ τὸν ὥραϊο πούδ' ἔφυγε

Μάεψε τὸ τσαντηρί του κ' ἔφυγε. Πῆγε μακριὰ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ μάτια μου πού τόνε λατρεύανε.

Ἀπόφυγε τὰ μάτια μου πού τόνε λατρεύανε, ἐνῶ ἔκανε νὰ τρέμῃ ὅλο μου τὸ εἶνε

Ἐφυγε καὶ πῆγε μακριὰ ὁ ὥραϊός μου ! Ὡς ἵα μου ! Μὰ ὁ πόθος μου εἶνε ἐδῶ, καὶ δὲν πῆγε μακριὰ ! Ἀχ ! Μένει μαζί μου ὁ πόθος μου καὶ μὲ βασανίζει !

Ἄλι μου ! Ἄλι μου ! Τάχα θὰ σ' ἐναῖδιῶ, ὦ ὥραϊέ μου ; Ὡ ! Πόσες ἐπιλήψεις, πόσα παράπονα θὰ σοῦ κάνω, τότε !

(Ἀπὸ τὸ Ἀραβικόν)

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ